

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxx**
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem, ev. č. ČAK 11314
sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. 5. 2022, č. j. PPR-13866-7/ČJ-2022-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby ve věcech služebního poměru (dále také obecně jako „*služební funkcionář*“, tento termín je obecně užíván i pro žalovaného, pokud rozlišení nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 7. února 2022, čj. PYRO-507-11/ČJ-2021-9400KR. Ve správním řízení ve vztahu k žalobním bodům byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce ze dne 4. května 2021 o doplatek služebního příjmu, vyjma části žádosti, o níž bylo rozhodnuto v ostatních výrocích prvostupňového rozhodnutí, neboť systém výkonu služby expozitury Brno odboru munice Pyrotechnické služby nenaplnuje zákonné podmínky směnného režimu služby a s ním související zvýšení základního tarifu

služebního příjmu o 10%, tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu. V obecné rovině jde o spor, zda má žalobce nárok na zvýšení základního tarifu služebního příjmu podle ust. § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o služebním poměru*“), tedy zda vykonával službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu v návrhu výroku rozsudku (byť v žalobních bodech konkrétně napadá pouze jeden z výroků napadeného rozhodnutí, týkající se zamítnutí žádosti za konkrétní časová období, která jsou uvedena ve výrocích rozhodnutí, a jejichž rozlišení vzhledem k žalobním bodům není pro toto odůvodnění podstatné), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán.

[3] Uvedl, že standardní výkon služby je rozvržen tak, že od 8:00 do 20:00 hodin je služba zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků na služebně, od 20:00 do 8:00 hodin navazuje pro jednoho člena směny pohotovost, služba je zajišťována 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Podle svého názoru toto rozvržení odůvodňuje zvýšení základního tarifu příjmu o 10 %. Svůj názor opírá o ust. § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, kdy splňuje znaky dvousměnného a současně nepřetržitého výkonu služby. Pro dvousměnný provoz musí být splněny podmínky vzájemného střídání příslušníků, které se uskutečňuje v rámci 24 hodin jdoucích po sobě, což bylo splněno. Připomněl své povinnosti při služební pohotovosti plynoucí ze zákona a služebního zařazení. Uvedl, že podle jeho názoru mu svědčí i teleologický výklad, kdy jej spatřuje ve smyslu bonifikovat příslušníky, kteří konají službu ve směnném provozu po dobu minimálně 24 hodin a pravidelně se v ní střídají. Dovolává se rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, čj. 1 As 247/2021-40, kdy v době služební pohotovosti vykonává příslušník tutéž činnost, která je náplní služby. Dále se dovolává rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Ville de Nivelles v. Rudy Matzak*, kdy doba pracovní pohotovosti je považována za pracovní dobu. Rozdělení směn považuje za formální a účelové, vedené snahou o finanční úspory. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, čj. 4 As 407/2021-50, kdy ani tvrzení, že v době pracovní pohotovosti příslušníci nevykonávali žádnou činnost, nemůže být právně relevantní, neboť museli být připraveni činnost vykonávat. Dále odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu o služebním poměru, z níž podle jeho názoru plyne, že rozhodujícím kritériem pro zařazení do tarifní skupiny je podstatná pouze složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby a odborné zkušenosti podmiňující výkon služby, nikoliv místo konání služby. Dále se odvolával na stanovisko personálního odboru ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007, kdy zvýšený tarifní příjem má náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli, u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž v důvodech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[5] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svých argumentech.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že z přehledů služeb žalobce jsou zřejmé údaje o plánovaných a skutečně vykonaných službách žalobce od května 2018 do května 2021 (v jakém rozsahu žalobce vykonával ten konkrétní den službu nebo službu přesčas, plnil služební pohotovost, čerpal nepřetržitý odpočinek, řádnou dovolenou nebo náhradní volno, a dále ve kterých dnech se podílel na výkonu služby ve Vrbeticích). Podstatou je, zda žalobce naplňoval podmínky pro zvýšení tarifu podle ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Zákon nezná překryv navazujících směn, proto se vychází z ust. § 78 odst. 2 zákoníku práce, kdy za směnný režim se uznávají případy, při nichž dojde při pravidelném střídání zaměstnanců ve směnách k souběžnému výkonu práce zaměstnanců navazujících směn, avšak jen po dobu nejvýše 1 hodiny. Pojem vzájemné střídání nelze ve smyslu ust. § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru interpretovat striktně pouze podle jazykového výkladu, ale je třeba připustit, že v případech, ve který je to nezbytné pro zajištění výkonu služby, může být doba případného překryvu mezi navazujícími směnami delší než 1 hodinu. Znakem pro vzájemné střídání příslušníků v rámci směnného nebo nepřetržitého režimu služby je rovněž pravidelnost. Pro posouzení toho, jaký režim služby se vztahuje na žalobce, je nutné zabývat se nejprve tím, zda běžný výkon služby naplňuje podmínky směnného výkonu služby, a dále tím, zda se žalobce v určitém rozsahu na směnném režimu služby podílel, a pokud ano, v jakém rozsahu tomu bylo ve vztahu ke zbytku základního fondu doby služby. Žalovaný vycházel z právního názoru uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012-53. Příslušníci zařazení v expoziturách odboru munice vykonávají služby při nerovnoměrném rozvržení doby služby, ta se rozvrhuje do směn zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 hodin. Žalobce při běžném výkonu služby vykonával službu zpravidla ve 12hodinových směnách v rozmezí od 8:00 hodin do 20:00 hodin při nepravidelném rozvržení doby služby. V některých dnech vykonával službu v kratší směně. Standardně vykonával službu při nerovnoměrném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu služby. Vedle výkonu služby pak žalobce dále plnil služební pohotovost a službu přesčas. Služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby, tedy v tomto období příslušník službu nevykonává. Pokud je příslušník povolán k výkonu služby, jedná se o službu přesčas, a o službu výjimečnou. Běžný chod odboru munice tak neprobíhá ve směnném režimu služby.

[7] Dále je v odůvodnění uvedeno, že žalobce vykonal několik směn s místem výkonu služby ve Vrbeticích, v různých časových úsecích dne, služba nebyla plánována jako běžný výkon služby. Je tak nutné určit, jaký režim služby ve Vrbeticích byl zaveden, a pokud zde byl zaveden směnný režim, je třeba usoudit, jaký je podíl výkonu služby ve Vrbeticích ve vztahu k základnímu fondu doby služby žalobce, resp. zda docházelo ke vzájemnému a pravidelnému střídání příslušníků v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Ze spisového materiálu se nedalo zjistit, jak byla služby ve Vrbeticích rozvrhovány ostatním příslušníkům. Nicméně bez ohledu na tuto okolnost je nutné posoudit, jaký podíl výkonu služby ve Vrbeticích tvořil základní fond doby služby žalobce za posuzované období, a to bez ohledu na to, zda byl směnný režim ve Vrbeticích zaveden, či nikoliv. Tento právní názor žalovaný opřel o právní názor z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012-53 a ze dne 22. 10. 2020, čj. 7 As 145/2019-29, a to z toho důvodu,

aby mohl být učiněn závěr o tom, zda by žalobci vůbec mohl vzniknout nárok na doplatek služebního příjmu, pokud by ve Vrběticích příslušníci vykonávali službu ve směnném režimu služby, čímž by bylo odůvodněno rozhodnutí o zrušení prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení služebnímu funkcionáři k novému projednání. Žalovaný dále vyšel z tabulky za jednotlivé měsíce let 2018 – 2020, v nichž uvedl procentuálně rozsah doby služby ve Vrběticích ve vztahu k základnímu fondu doby služby žalobce z vnitřního systému. Žádný procentuální rozsah nepřesáhl 50 %, což žalovaný posoudil ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012-53, jako skutečnost, kdy nelze zvýšený příplatek přiznat (tento rozsudek v právním názoru hovoří o podílu pouze či převážně na zajišťování nepřetržitého režimu služby, pojem převážně žalovaný vykládá jako procentuální podíl vyšší než 50 %). Dále je v odůvodnění uvedeno, že do výpočtu podílu výkonu služby ve Vrběticích nezahrnul žalovaný službu přesčas, neboť ta není součástí základního fondu doby služby.

[8] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[9] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[10] Podle ust. § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru: *„Za dvousměnný nebo třisměnný režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.“*

[11] Podle ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru: *„Základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, se zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby.“*

[12] Při posouzení toho, jaký charakter režim služby žalobce vykonával ve Vrběticích, soud souhlasí s žalovaným, že rozvržení směn na službu od 8 do 20 hodin je jednou směnou, nikoliv dvěma či více směnami či nepřetržitým výkonem služby. Tomuto právnímu názoru odpovídá právní úprava, která rozlišuje výkon služby, služební pohotovost a službu přesčas, přičemž zákon o služebním poměru je výslovně rozlišuje. Jedná se tedy o jednu směnu rozvrhovanou zpravidla ve 12 hodinových intervalech, byť může v některých dnech být stanovena i směna kratší.

[13] Služební pohotovost není výkonem služby, neboť zákon ji tak výslovně definuje a vymezuje (ust. § 62 odst. 2 zákona o služebním poměru). Pokud je služební pohotovost definována tak, že zahrnuje čas mimo dobu výkonu služby, nelze ji z tohoto důvodu brát jako výkon služby. Pokud pak není výkonem služby, nemůže být režim

služby ve Vrbeticích brán za dvou či vícesměnný nebo nepřetržitý, pokud tomu tak zjevně nebylo, a v době od 20 do 8 hodin dalšího dne zde výkon služby neprobíhal.

[14] Podle názoru soudu tak shora uvedená zákonná úprava umožňuje jediný výklad, který je ten, že ve Vrbeticích byl výkon služby rozvržen v jedné směně a zároveň se nejednalo o nepřetržitý výkon služby. Proto pro účely určení služebního příjmu nelze vycházet z toho ustanovení, které s těmito pojmy pracuje, a 10% zvýšení služebního příjmu nelze aplikovat, neboť není naplněna základní dispozice právní normy (ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním příjmu).

[15] Samotné rozvržení směn ve Vrbeticích tak podle názoru soudu nesvědčí tomu, aby příslušník měl nárok na 10% zvýšení služebního příjmu podle ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním příjmu.

[16] Po tomto závěru pak je nutné zkoumat, zda konkrétní výkon služby u příslušníka nenaplnňoval závěr o tom, že se jednalo o natolik intenzivní pravidelný zásah do jeho života, což by i přes shora uvedený závěr naplňovalo použití zvýšení služebního příjmu, a to ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012-53. Tento právní názor podle názoru soudu brání tomu, aby i při neexistenci nepřetržitého výkonu služby či jednosměnnosti výkonu služby nebyla tato situace vůči konkrétnímu příslušníkovi zneužívána, a aby fakticky mu nebyl nařizován nepřetržitý výkon služby či vícesměnný výkon služby.

[17] Soud souhlasí s žalovaným, že shora uvedený právní názor upravuje situaci, kdy je příslušníkovi nařízen výkon služby v rozmezí od 50 do 100 %, čemuž svědčí slova „pouze či převážně“, která tento rozsudek užívá. Jazykový výklad těchto slov je podle názoru soudu jednoznačný. Jak bylo shora uvedeno, tento korektiv pak dobře zabraňuje zneužívání nařizování výkonu služby jednotlivým příslušníkům i tam, kde k nepřetržitému či vícesměnnému výkonu služby nedochází, ale fakticky nařízením služby vůči jednotlivci k němu dojde. Proto za takového stavu takovému příslušníkovi náleží zvýšení služebního příjmu podle ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním příjmu, neboť tento příslušník vykonal službu za podmínek, kdy je toto zvýšení služebního příjmu možné. Musí se však jednat o minimálně 50% podíl ze základního fondu dobu služby, neboť až taková intenzita ve vztahu k jednotlivému příslušníkovi svědčí tomu, že ten je povinen vykonat službu fakticky v nepřetržitém či vícesměnném výkonu služby.

[18] Tak tomu v daném případě nebylo. Jak je patrné z tabulky, kterou žalovaný v odůvodnění uváděl, žalobce se podílel na výkonu služby ve Vrbeticích nejvýše v poměru xxx %. Nelze tak v jeho případě uvažovat o tom, že by se ve smyslu shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu podílel pouze či převážně na zajišťování nepřetržitého výkonu služby.

[19] Proto podle názoru soudu ani konkrétní vymezení podílu služeb žalobce na výkonu služby ve Vrbeticích nesvědčí závěru, že by měl nárok na zvýšení služebního příjmu podle ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.

[20] Ostatní žalobní body rozvíjejí žalobní argumentaci, kterou však soud již ve svém základu nepovažuje za důvodnou, proto ani ony nemohou důvodnost žaloby založit. Jak bylo shora uvedeno, dobu služební pohotovosti nelze započítávat pro účely výše služebního příjmu započítávat do doby služby, neboť tomu brání právní norma, která služební pohotovost přímo definuje jako dobu mimo výkon služby.

[21] Pokud žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, čj. 1 As 247/2021-40, pak ten podle názoru soudu se shora uvedeným výkladem není nijak v rozporu, neboť ten hodnotil jiné právní otázky (náplň služby a podmínky nařízení služební pohotovosti, nikoliv samotný pojem výkonu služby a služební pohotovost ve smyslu služebního příjmu podle zákona o služebním poměru; navíc tento rozsudek hodnotí nároky podle jiného právního předpisu, který užívá své pojmy). Totéž je podle názoru soudu nutné vztáhnout i na žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 20. 1. 2022, čj. 4 As 407/2021-50, který rovněž nijak neposuzoval charakter nepřetržitosti či vícesměnnosti z hlediska zvýšení služebního příjmu podle zákona o služebním poměru. Pokud žalobce namítá právní názor z rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Ville de Nivelles v. Rudy Matzak*, pak ten na tuto věc podle názoru soudu rovněž nedopadá, neboť tento rozsudek nijak neposuzuje zvýšení služebního příjmu a posouzení podmínek pro takové zvýšení služebního příjmu. Podle názoru soudu na danou věc dopadá shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012-53, který přímo problematiku řešil a z něž při posouzení uplatněného tvrzeného nároku na zvýšení služebního příjmu lze vycházet.

[22] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. ledna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu